בראש־השנה 1967 פירסם „העולם הזה" כתבה נלהבת על ברעם (משמאל). הנה קטעים ממנה:

טראאאחח!!! קול נפץ עמום. ענן של חול ועשן. פגז ראשון של מרגמה נחת ליד טור הצנטוריונים שנע בתוך הוואדי.

השעה היתה 2.00 בצהריים, יום שני, ה־5 ביוני. בתוך צריח טנק־הפיקוד שלו, כשחצי גופו חשוף החוצה, חש סגן־אלוף אברהם הרגשת הקלה, המילחמה הופיעה.

מאז חצה את הגבול בסביבות השעה 9.00 בבוקר, ליד מחנה האו"ם שבאזור ניצנה, הוא חיפש אותה. חמש השעות של תנועה בשטח דיונות קשות למעבר, בתוך ואדי חריידין, היו חמש שעות של מתח וציפייה.

תמיד בקו הראשון

סגן־אלוף אברהם, מפקד קורס קציני שריון, לא ניהל קרב שריון מימיו. במיבצע קדש, ב־1956, עוד היה סגן מפקד־פלוגה בחיל־רגלים, השתתף בקרבות על רפיח יחד עם חטיבת גולני. כל הנסיון הקרבי שלו הצטמצם בתקריות־גבול בעת שפיקד על יחידות שונות לאורך הקווים.

יליד הרצליה, בוגר בית־הספר המיקצועי מקס פיין בתל־אביב, היה אברהם מסגר־תבניות עד לגיוסו לצבא. תוך כדי שירותו הסריר בחר את הצבא כמיקצוע.

עתה, בגיל 34, כשבביתו בחולון ממתינים לו אשה, שתי בנות ובן, מצא את עצמו בראש גדוד־החוד בחטיבה של אלוף־מישנה יששכר שדמי, כשכל שאר הכוח של האוגדה נע מאחור כעתודה.

היה ברור שאת הקרב הראשון יהיה עליו לנהל בעצמו. אחר־כך הוא יישאר להתארגנות מחדש. כוחות אחרים של האוגדה יטלו על עצמם את המשימות הבאות.

אלא שזה לא קרה מעולם. מאותו רגע ועד ליום האחרון של המילחמה מצא סגן־אלוף אברהם את עצמו בקו האש הראשון, בחוד־החנית של אוגדת השריון של אברהם יפה.

מעל צריח הטנק שלו הבחין אברהם בגוש שחור הנע תוך נדנודים ישר אל הפרצוף שלו. הגוש השחור החטיא, חלף לידו כשהוא משאיר מאחריו משב־רוח חזק. החיילים יכלו לשמוע את המג"ד שלהם שואג בקול: „או־לה־לה!"

זאת היתה התגובה שלו למראה הטיל האנטי־טנקי הראשון שכוון מולו.

לא היה זה טיל בודד. מרגע זה החל הכוח של אברהם לספוג אש ארטילרית ואנטי־טנקית חזקה מכיוונים שונים. אברהם הורה לטנקים לסגת אחורנית כדי לתפוס עמדות־לירי, הוציק אליו את הפלוגות הנוספות והתחיל לנהל קרב־תותחים עם המוצב שליד הכביש.

קרב תותחי־הטנקים ליד ביר־לחפן נמשך כל הלילה. הטנקים של אברהם ספגו פגיעות. היו פה ושם גם טנקים שכל אחד מהם ספג כשבע פגיעות. אך לא היו נפגעים. מצד שני היתה כל פגיעה בשריון מצרי מצמיחה להבה — טנק בוער.

רק כשעלה השחר התברר לחיילי הגדוד של אברהם נגד מה הם נלחמים. בשעה 3.30 בבוקר עלה המ"פ גיא לעמדת תצפית. הוא לא האמין למראה עיניו. במישור שלפניו היו פרוסים כ־60 טנקים מצריים, בגדוד של אברהם היו 33 צנטוריונים.

כביש פתוח לדהירה

רק **באשר** הופיע חיל־האוויר, החלו גדודי־השריון המצריים ל־התקפל ולסגת. אך לפני שהסתלקו הספיקו להפיל מטוס ישראלי אחד. סגן־אלוף אברהם שלח לאסוף את הטייס שצנח. לא קרה לו כלום. תוך דקות מספר הופיע הליקופטר, שהטיסו לעורף.

(המשך בעמוד 40)

אלוף מפצחי הטנקים

ראיון מיוחד עם רונית ברעם:

„הוא נאמן למדינה!"

ביום **השלישי** אחרי־הצהריים, ברעם טלפון מן הקונסוליה הישראלית בניו־יורק. מעברו השני של הקו היתה אחת המזכירות של הקונסול. היא סיפרה לרונית הנרהמת שבעלה, תת־אלוף במילואים אברהם ברעם, עצור באחד מאיי ברמודה, וכי הוא מבקש מרונית שתיצור קשר עם עורך־דינו.

רונית לא הבינה מה קורה. בעלה עזב את הבית ביום הראשון, יומיים לפני ההודעה הטלפונית. „ידעתי שהוא נוסע לאירופה. לא הבנתי מה קרה," אמרה השבוע.

מייד התקשרה עם חיים עדיני, עורך־דינו של אברהם ברעם וחברם הטוב של רונית ואברהם. מזכירת הקונסול בניו־יורק לא ידעה להסביר לרונית ההמומה כגין איזו עבירה נעצר בעלה בברמודה, והיא רק מסרה לה מיספרי־טלפון באי, שאליהם יכול היה עורך־הדין להתקשר. „הייתי מאוד נרגשת," היא סיפרה. באותו ערב יעצו לה חברים להפעיל את מכשיר הטלוויזיה. „בטח יגידו משהו," אמרו לה. רונית לא האמינה, אך הידיעה אכן הגיעה לטלוויזיה ושודרה בראש מהדורת מבט של היום השלישי בערב.

למחרת דיברה רונית עם בעלה העצור בברמודה. „אמרתי לו שחשוב לי שנושא המישפחה כאן בארץ לא ידאיג אותו, שאנחנו חזקים ועומדים מאחוריו, ושנעשה הכל כדי שזה יגמר מהר. אמרתי לו שישמור על עצמו. הייתי צריכה להרגיע אותו ולומר לו שאף אחד כאן בארץ לא יתמוטט בגלל הסיפור. על הפרשה עצמה ועל הפרטים שלה לא דיברתי איתו. את הדברים האלה השארתי לחיים, עורך־הדין."

טעם טוב מצ'ילה

דרכו **של** אברהם, או אברום, כפי שמכנה אותו אשתו בחיבה, לא צלחה מאו השתחרר מן הצבא.

רונית ואברהם הכירו זה את זה לפני קצת יותר מחמש שנים. רונית היתה אז קצינה. ראש־לישכתו של קצין־חינוך־ראשי, ברעם היה קצין בכיר במיכללה־לביטחון־לאומי. האהבה פרחה ביניהם ומאז הם ביחד. לברעם שלושה ילדים גדולים מאשתו הקודמת.

אחרי שלא הצליח להשתלב במישטרה, מייד אחרי שיחרורו מצה"ל, נסע עם רונית לצ'ילה לחצי שנה. „יש לנו טעם טוב מהעבודה בצ'ילה," נזכרת רונית.

רונית ואברהם ברעם (1981)
„כאב לו שלא מפרגנים לו, שמפריעים"

אחרי שסיים את תפקידו שם נסעו השניים לטיול של חודש בארצות־הברית ואז חזרו הביתה, לישראל. הם קנו דירה חדשה בראשון־לציון ועברו להתגורר בעיר זו. ברעם ניסה להתארגן שוב בעבודה, והצטרף למישרדם של האחים משה ויגאל גינדי, כמנכ"ל המישרד. אחרי כמעט שנה של עבודה בחברת הבניה, עזב ברעם מיוזמתו. „לא היו לו מספיק אתגרים בתור מנכ"ל של חברת־בניה. הוא ניסה ליצור קשר עם חברות אחרות, ניסה למצוא תפקיד ניהולי אחר, אבל זה לא הלך. במקומות רבים אמרו לו שיש לו יותר מדי כישורים לתפקיד והוא נדחה שוב ושוב. בסוף החליט לעשות דברים באופן עצמאי, בכל מיני כיוונים מיסחריים. הוא היה בקשר עם מישרד־הביטחון."

רונית אינה יודעת מתי בדיוק קיבל בעלה את האישור ממישרד־הביטחון לעסוק במיסחר נשק. ייתכן שהדבר היה עוד לפני נסיעתו לצ'ילה, או אולי מייד אחרי שובו משם, בראשית 1982. וכשהחליט לעשות דברים באופן עצמאי, הוא עשה כל מיני בדיקות. „הוא לא עשה שום דבר על דעת עצמו, הכל היה ברישיון של מדינת־ישראל. זה לא היה חדש שהוא עשה בדיקות, אבל מכאן ועד הברחת מאות מטוסים ומנקים הדרך ארוכה."

רונית (29) נאת מראה, מטופחת, לבושה בצבעים תואמים, קשורה לעיסקי־האופנה. היא עבדה תקופה מסויימת באופן סדיר במכון היצוא הישראלי, שם הכירה את עולם־

(המשך בעמוד 40)